

Гърция отъ едно претапяне, да пробуди у тѣхъ национална гордостъ и да ги подтикне къмъ работа за подготвяне народа ни за ново политическо съществуване. Когато презъ декемврий 1843 г. до него стигатъ слухове отъ Парижъ (по писма отъ приятели тамъ) за нѣкаква инициатива на френското правителство за обединение на българи, сърби, хървати и черногорци въ едно „силно и крепко царство“, радостта му е голѣма — и то не защото вѣрва това, а защото все пакъ смѣта, че има нѣщо, което предвещава по-добра сждба за народа ни. „Падането на турското царство е неминуемо, пише той на Золотовича, и великитѣ сили, виждайки всичкия ужасъ на последицитѣ отъ това, подготвятъ народитѣ подъ отоманско владичество целесъобразно. Съревнуванието имъ повелява да подкрепятъ онзи народъ, живущъ въ страната си, който даде най-положителни увѣрения предъ тѣхъ за своитѣ качества, чрезъ естественото си развитие, чрезъ множеството си, чрезъ единоплеменното си, чрезъ общата си вѣра, чрезъ сговора си“. Не сж ли това въ Турция тѣкмо българитѣ? И не сж ли убедили гърцитѣ цѣла Европа въ своята политическа неблагонадеждностъ? Ето защо, когато става дума за участие на българитѣ въ грѣцкия парламентъ, това е по-скоро школа и тактика да се възвести нашето съществуване, отколкото примирение съ нѣкакво грѣцко надмощие въ национално и културно отношение. Тѣкмо тогава Селимински роптае най-силно противъ пакостната политика на цариградската патриаршия накъмъ българитѣ и настоява да се повдигне този въпросъ въ самото грѣцко Народно събрание, гдето синодътъ е сложилъ вече на разглеждане отношението между патриаршията и православната черква на Елада.

И така, щомъ Селимински узнава за кралския указъ отъ 3 септемврий 1843 г., който дава право на областитѣ извънъ Гърция съ православно население да изпратятъ свои представители въ Народното събрание, той се разтичва да склони българитѣ въ Атина за една навременна политическа акция. Особено гледа той да спечели за българскитѣ интереси прославения и влиятеленъ Хаджи Христо, като използва неговото високо положение въ армията. Крайно необходимо е, споредъ Селимински, да не пропускаме този сгоденъ случай за припознаването ни като отдѣлна национална група и да образуваме една отдѣлна, законно призната българска колония. „Азъ,